

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 21.997 van 26 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, die verklaart in Irak te hebben gewoond, zou een soennitische Koerd zijn. U zou in Nalasu, een dorp in de provincie Sulaymaniya, hebben gewoond maar zou niet in het bezit zijn van de Irakese nationaliteit. U zou in 1990 of 1991 zijn achtergelaten door uw ouders en sindsdien in een pleeggezin hebben gewoond. U zou Irak zijn ontvlucht omdat u bedreigd werd door de familieleden van een meisje met wie u een relatie zou hebben gehad. Het meisje zou gedood zijn. U zou Irak hebben verlaten maar uw pleegbroer (A.) zou in uw plaats zijn gearresteerd. U zou er immers van worden beschuldigd het meisje, (L.), te hebben vermoord.

Op 7 juni 2006 heeft u een eerste keer asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Op 11 april 2007 nam het Commissariaat-generaal hieromtrent een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 24 augustus 2007.

Op 13 maart 2008 vroeg u een tweede keer asiel aan. U verklaart dat u intussen te weten bent gekomen dat u wel bent geregistreerd bij de Irakese autoriteiten. Uw officiële naam zou (N. G. M.) zijn. U zou nu ook uw officiële geboortedatum kennen, namelijk 3 december 1989. U zou telefonisch contact hebben gehad met uw pleegfamilie en toen hebben vernomen dat uw pleegbroer (A.) en uw pleegzussen bedreigd worden door de familie van uw vriendin. (A.) zou in 2006 beschoten zijn door onbekenden. U vermoedt dat het de familie van uw vriendin is die hierachter zit.

U legt uw originele identiteitskaart en paspoort (uitgegeven door Irakese ambassade te Brussel, met betalingsbewijs) voor. Daarnaast legt u kopies voor van het nationaliteitsbewijs van uw pleegvader en kopies van de identiteitskaarten van uw pleegvader en –moeder. U legt tevens een kopie voor van een brief van uw pleegbroer aan de politie om te zeggen dat uw pleegfamilie niets meer met u te maken heeft en een kopie van een medisch rapport van uw pleegbroer nadat hij was beschoten. U legt verder een blad voor met informatie over het Turks offensief tegen de PKK in Irak. Daarnaast heeft uw advocate ook een opsporingsverzoek voor uw pleegvader bij het Rode Kruis voorgelegd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de nieuwe elementen die u inroept bij uw tweede asielaanvraag onvoldoende zwaarwichtig zijn om te stellen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève hoeft te koesteren. Bij uw eerste asielaanvraag werd immers geoordeeld dat de vluchtmotieven die u inriep niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Bovendien moest uit het bedrieglijke karakter van uw verklaringen worden geconcludeerd dat er ernstige twijfels rezen rond de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Noch uit uw verklaringen, noch uit de door u voorgelegde documenten blijkt dat de door u ingeroepen vluchtmotieven toch ressorteren onder de Conventie van Genève. Evenmin brengt u elementen aan die de twijfels die er rond de geloofwaardigheid van uw verklaringen bestonden, wegnemen. U blijft bij de verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag heeft afgelegd (CG p.4). Het enige wat u wilt aanpassen zijn uw verklaringen over de persoon die u heeft geholpen naar Iran te gaan, hetgeen uiteraard niets wijzigt aan uw verklaringen over uw vluchtmotief. Bovendien moet worden opgemerkt dat de documenten die u aanbrengt met betrekking tot uw beweerde vluchtrelaas, namelijk de kopies van het medisch attest van uw pleegbroer en van de brief die hij aan de politie heeft geschreven geen officiële documenten zijn. Bijgevolg kan de authenticiteit van deze documenten niet worden gecontroleerd. In het licht van het bedrieglijke karakter van uw eerdere verklaringen moet dus worden gesteld dat deze documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van uw eerste asielaanvraag kunnen wijzigen.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uit onderzoek is gebleken dat de identiteitskaart die u heeft voorgelegd een vervalsing is. Uit het feit dat u een vals identiteitsdocument voorlegt, moet worden geconcludeerd dat u bewust tracht de Belgische autoriteiten te misleiden omtrent uw identiteit. Bovendien doet dit eens te meer afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Daarenboven is uw verklaring dat u op basis van deze identiteitskaart een paspoort heeft bekomen, uitermate bevreemdend.

Verder moet worden opgemerkt dat het zeer opmerkelijk is dat u, die tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde gezocht te worden door de Koerdische (Irakese) autoriteiten op beschuldiging van moord, zich gaat aanmelden bij de Irakese ambassade in België om een paspoort aan te vragen. De enige reden die u hiervoor opgeeft is dat men bij de Dienst Vreemdelingenzaken had gezegd dat u naar de ambassade diende te gaan (CG p.2, 5). Het feit dat u zich gaat aanmelden bij de ambassade van een land dat u, volgens uw eigen verklaringen, vervolgt, is allerm minst een aanwijzing dat u daadwerkelijk wordt vervolgd door de autoriteiten van dat land. De verklaringen van uw advocate dat zij u dit heeft gevraagd om uw naam te wijzigen en voor een regularisatieaanvraag (CG p.5, 7), wijzigt niets aan deze appreciatie.

Bijgevolg moet worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, artikel 149 van de Grondwet en de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij beweert dat de inhoud van de bestreden beslissing hem niet het nodige inzicht verschaft en hem aldus niet toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing enerzijds stelt dat de voorgelegde identiteitskaart vals zou zijn en hij bijgevolg intentioneel de Belgische autoriteiten tracht te misleiden, doch anderzijds niet stelt dat het bijgebrachte paspoort vals is. Het onderzoek van de Federale Politie heeft opgeleverd dat het gaat om een origineel paspoort waar geen onregelmatigheid aan kan worden vastgesteld. De informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) beschikt bevestigt aldus dat het gaat om een authentiek paspoort, afgeleverd aan verzoeker. Zijn identiteit zou niet worden weerlegd of betwist door het CGVS aan de hand van dit paspoort. Verzoeker meent dat het CGVS een duidelijk standpunt moet innemen omtrent zijn identiteit daar waar het enerzijds stelt dat deze vals is op basis van een beweerd valse identiteitskaart en anderzijds aanvaardt dat het paspoort authentiek is en de erin opgenomen elementen niet betwist.

3.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur en een manifeste appreciatiefout. Hij wijst erop dat hij twee documenten heeft voorgebracht, namelijk een identiteitskaart en een paspoort. De bestreden beslissing stelt dat vermits de identiteitskaart als vals werd bevonden, het bevreemdend is dat verzoeker op basis hiervan een paspoort zou hebben verkregen. Het paspoort werd afgeleverd door de Iraakse ambassade en het CGVS had volgens verzoeker de mogelijkheid om informatie in te winnen bij de Iraakse ambassade over deze documenten. Het CGVS volgde deze

handelswijze niet doch verkoos beroep te doen op de Federale Politie. De beginselen van behoorlijk bestuur vereisen volgens verzoeker dat een degelijk onderzoek wordt gevoerd met alle mogelijke middelen. Hij wijst erop dat hij niet wordt vervolgd voor valsheid in geschrifte of het gebruik van valse stukken en er geen opsporingsonderzoek werd geopend. Het betreffende document werd niet eens in beslag genomen. Door het onderzoek naar de echtheid van de documenten niet op een degelijke wijze te voeren, zou het CGVS de beginselen van behoorlijk bestuur niet respecteren, minstens een ernstige appreciatiefout hebben gemaakt.

3.2. Gelet op hun onderlinge verwevenheid, worden de twee voormelde middelen samen behandeld.

De Raad merkt op dat artikel 149 van de Grondwet betrekking heeft op de rechterlijke macht. Het CGVS is geen rechterlijk orgaan, zodat de schending van voornoemd artikel niet dienstig wordt aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit de hoger geciteerde bestreden beslissing duidelijk op welke motieven zij is gebaseerd. Tevens kan uit het verzoekschrift worden afgeleid dat verzoeker in wezen kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Tijdens verzoekers eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat de door hem ingeroepen asielmotieven niet ressorteren onder de Conventie van Genève. Tevens werd geoordeeld dat er ingevolge verzoekers tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen geen geloof gehecht kon worden aan zijn asielrelaas (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 3).

De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden motivering niet betwist waar deze stelt dat noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de voorgelegde documenten blijkt dat zijn vluchtmotieven ressorteren onder de Conventie van Genève en hij evenmin elementen aanbrengt die de twijfels omtrent de geloofwaardigheid van zijn verklaringen wegnemen. Verzoeker blijft bij de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn eerste asielaanvraag en het enige wat hij wilde aanpassen waren zijn verklaringen over de persoon die hem hielp naar Iran te gaan, hetgeen niets wijzigt aan zijn verklaringen omtrent zijn vluchtmotief. Hij betwist de bestreden beslissing evenmin waar deze motiveert dat de door hem bijgebrachte documenten, namelijk de kopieën van het medisch attest van zijn pleegbroer en de brief die hij aan de politie heeft geschreven geen officiële documenten zijn, zodat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden gecontroleerd. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Bovendien werden de voormelde documenten slechts bijgebracht in kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend (administratief dossier, stuk 12: documenten).

Verzoeker weerlegt de bestreden motivering evenmin waar deze met recht stelt dat het zeer opmerkelijk is dat hij, ondanks zijn bewering door de autoriteiten te worden vervolgd wegens

moord, zich is gaan aanmelden bij de Iraakse ambassade in België teneinde een paspoort te bekomen en dit feit allerminst een aanwijzing is dat hij wordt gezocht door de autoriteiten van dat land.

Verzoekers bewering als zou het CGVS geen degelijk onderzoek hebben gevoerd naar de echtheid van de documenten vindt geen steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat zijn identiteitskaart en paspoort ter verificatie werden voorgelegd aan de Federale Politie. Deze kwam tot het besluit dat verzoekers paspoort weliswaar geen anomalieën vertoont, doch dat de bijgebrachte identiteitskaart een totale vervalsing betreft (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie). Op basis van het verslag van de Federale Politie, die er overigens geen belang bij heeft om verzoekers documenten ten onrechte als vals te bestempelen, kwam het CGVS derhalve op goede grond tot de conclusie dat zijn identiteitskaart een vervalsing betreft. Verzoeker brengt bovendien zelf geen elementen bij die vermogen afbreuk te doen aan de vaststellingen van de Federale Politie. De aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur kan zodoende niet worden aanvaard en er werd evenmin een manifeste appreciatiefout gemaakt. Dat verzoeker ter staving van zijn tweede asielaanvraag gebruik maakt van een valse identiteitskaart doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Wat betreft verzoekers paspoort, stelt de Raad vast dat verzoeker herhaaldelijk en uitdrukkelijk verklaarde dat hij dit bekam op basis van zijn identiteitskaart (administratief dossier, stuk 3, p.3, 5). In acht genomen dat deze identiteitskaart een vervalsing betreft, vermag het paspoort evenmin om afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen.

De overige bijgebrachte identiteitsdocumenten van familieleden van verzoeker betreffen kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën kan hieraan geen bewijswaarde worden toegekend.

Hoe dan ook zijn de door verzoeker bijgebrachte identiteitsdocumenten niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de tijdens de eerste asielaanvraag gedane vaststellingen omtrent de bedrieglijkheid van zijn verklaringen, daar deze documenten slechts identiteitsgegevens bevatten.

Gelet op het voorafgaande, kan niet worden aangenomen dat in hoofde van verzoeker is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en dient de vluchtelingenstatus aan hem te worden onttrokken.

De eerste twee middelen zijn ongegrond.

4.1. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus betoogt verzoeker dat er een duidelijke schending van de motiveringsplicht is waar de bestreden beslissing enerzijds stelt dat er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980 en zich hiervoor baseert op de informatie in het administratieve dossier, doch anderzijds uit deze informatie niet blijkt dat de situatie in Noord-Irak wel zo stabiel en veilig is als plots wordt voorgehouden. De situatie wordt weliswaar als stabiel beschouwd als deze in Centraal-Irak, maar niet als volledig stabiel aanzien.

Verzoeker stelt onder verwijzing naar de informatie in het dossier dat de politieke situatie ook verbonden is aan het statuut voor de grensgebieden tussen de noordelijke provincies en de rest van het land en naarmate de Koerden de controle over hun delen van deze gebieden zouden krijgen.

De sociale onrust zou ook duidelijk aanwezig zijn en er wordt melding gemaakt van schendingen van mensenrechten, willekeurige arrestaties,... met de vrees dat de onrust alleen maar zal toenemen.

4.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, kan dienstig worden verwezen naar het sub 3.2 bepaalde.

Voor zover verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas, kan deze status hem, gelet op de ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 3.2), niet worden toegekend.

Uit de informatie in het administratieve dossier blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies onder de daadwerkelijke controle van de KRG als significant stabiel wordt beschouwd dan de situatie in Centraal-Irak en Kirkuk en Mosul. Uit deze informatie blijkt weliswaar dat er sociale onrust is en er mensenrechtenschendingen voorkomen, doch kan geenszins worden afgeleid dat er voor burgers sprake zou zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad ontwaart in het administratieve dossier derhalve geen elementen die in hoofde van verzoeker wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980. De subsidiaire beschermingsstatus kan aan verzoeker niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 januari 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.